

Friday on Pustuniquines Island

2nd / 4 1925.

Af. Kapteijnsluitend P. Jansen

Foredrag holdt i SølieutenantsSelskabet, den 17. April 1923
af Kaptajnløjtnant S.A.Jessen.

RUSTNINGERNES INDSKRÆNKNING.

---0---

Mine Herrer,

Det af mig valgte Emne, "Rustningernes Indskrænkning", kræver formentlig ikke nogen nærmere Begrundelse for en Behandling i dette Selskab.

Afrustningsplanerne har jo spillet en lige saa stor Rolle for de større Sømagter siden Verdenskrigens Ophør og den tyske Flaades Udlevering i 1918, som Kaprustningerne gjorde det indtil dette Tidspunkt.

Ganske vist synes den første Begejstring for Tanken om den varige Fred at være kølnet meget hurtigt, og Bevægelsen imod en absolut Afrustning at være standset for længe siden, fordi den mellemfolkelige gensidige Tillid og Sikkerhed ikke er bragt tilveje efter Verdenskrigen.

Men synes end selve Afrustningstanken uigennemførlig for Tiden, saa fortsættes der dog stadig ad de engang planlagte Veje, idet man foreløbig - i Stedet for den direkte Afrustning - søger at naa frem herimod ved Hjælp af de mindre radikale Midler:

Rustningernes Indskrænkning og Rustningernes Begrænsning.

Medens dette Spørgsmaal hidtil nærmest har haft direkte praktisk Betydning udelukkende for de største Sømagter, er Forholdet - som det er D'Herrer bekendt - i den sidste Tid ændret derved, at der igennem Folkeforbundet snarest muligt søges indkaldt en international Konference for at forhandle om en Udvidelse af Principperne i Washington-Traktaten vedrørende de sømilitære Rustningers Begrænsning til at gælde alle de Magter, der ikke har undertegnet Traktaten.

Den Omstændighed, at Danmark saaledes i Løbet af kortere Tid vil komme til at deltage i en saadan Konference og derigennem blive draget direkte ind i Spørgsmaalet, har jeg benyttet som Udgangspunkt for den efterfølgende Behandling, idet jeg

formener, at det kan have nogen Betydning og Interesse at se lidt paa det Arbejde, der hidtil er præsteret, og paa de Principper og Synspunkter, der er gjort gældende med Hensyn til Rustningernes Indskrænkning og Begrænsning.

I Betragtning af den fremtrædende Plads, som Washington-Konferencen har indtaget i dette Spørgsmaal, har jeg ment det praktisk at inddele det efterfølgende i 3 Afsnit, nemlig:

- I. Planerne indtil Washington-Konferencen i Efteraaret 1921;
- II. Washington-Konferencen; og
- III. Planerne efter Washington-Konferencen.

---ooOoo---

I. Planerne indtil Washington-Konferencen i Efteraaret 1921.

Den omfattende Krigstræthed i Forbindelse med de tyn- gende finansielle Krigsbyrder, som saavel de sejrende som de be- sejrede Magter var under den største Indflydelse af, gjorde det til en politisk Nødvendighed at lade Afrustningstanken rykke frem i første Plan under Fredsforhandlingerne.

Derfor fik det Forslag om Oprettelsen af Folkenes For- bund, som Præsident Wilson stillede med Tanken om en højere mel- lemfolkelig Domstol, ogsaa straks en næsten overnaturlig Støtte blandt alle de Allierede Magter - de overvundne blev jo ikke spurgt paa det Tidspunkt.

I Reaktionens Flodbølge og i Spændingens Udløsning ef- ter de lange og drøje Krigsaar var der den bedste Jordbund for de nye Tanker, som Folkeforbundspagten havde sat som Hovedfor- maal. Det er ikke uden Interesse at nævne i denne Forbindelse, hvad der lokkedes med - ja, i og for sig stadig lokkes med, idet Indledningen til selve Pagten begynder saaledes:

"De høje Kontraherende Parter, som har til Formaal at ud- vikle Samarbejdet mellem Folkene og betrygge deres Fred og Sik- kerhed

derved, at Staterne paatager sig Forpligtelser til ikke at gribe til Krig,

ved at forpligte sig til at vedligeholde en aaben og ærlig Forbindelse mellem Folkene bygget paa Retfærdighed og Hæderlighed,

ved at iagttage Folkerettens Regler strengt og fremtidig anerkende dem som den virkelige Rettesnor for Regeringernes Handlinger og

ved Hævdelse af Retfærdighed og samvittighedsfuld Respekt for alle indgaaede Overenskomsters bindende Kraft i den gensidige Forbindelse mellem ordnede Folkeslag, antager denne Forbundspagt for Folkenes Forbund.

Ikke sandt? Som Optakt til en Fredsaktion - ovenikøbet fremsat af den mægtigste af de sejrende - kan man vel daarligt forlange noget bedre?

Ideen slog straks an og førtes, efter Præsident Wilsons udtrykkelige Ønske, ud i Livet som en integrerende Del af de forskellige Fredstraktater, der alle begynder med Folkeforbundstraktaten *pagten*.

Ja, denne Præsident Wilsons Ide har vel egentlig reddet Folkeforbundet fra at uddø lige saa hurtigt, som Tanken om det startedes, for var dets Oprettelse blevet udskudt til en senere Lejlighed, saa havde vi vist endnu ikke set den træde ud i Livet.

Omend Folkeforbundets Tilblivelseshistorie har spillet en afgørende Rolle for hele Afrustningsspørgsmaalets videre Forløb, vil det dog føre for vidt at komme nærmere ind herpaa ved denne Lejlighed, og jeg skal indskrænke mig til at referere i korte Træk, hvad der er foregaaet inden for den Gren af Forbundets Virksomhed, som staar i Forbindelse med Rustningernes Indskrænkning, idet der altsaa foreløbigt kun tænkes paa Tiden indtil Washington-Konferencen.

Man nedsatte først og fremmest en fast, raadgivende Kommission paa de land-, sø- og luftmilitære Omraader. Den bestod af militære Sagkyndige af følgende Sammensætning:

Belgien:	2	Spanien:	6
Brasilien:	2	Frankrig:	6
England:	4	Italien:	5
		Japan:	11
		Ialt:	36 Medlemmer.

Dertil oprettede man en midlertidig, blandet Kom-
mission, bestaaende af Personer, som skulde have den fornødne
Kompetence i politiske, sociale og økonomiske Spørgsmaal til
at forberede og snarest muligt forelægge for Raadet Overvejel-
ser og Forslag angaaende Spørgsmaal om Rustningernes Indskrænk-
ning.

Denne Kommission bestod af Politikere, Militære, Re-
præsentanter for Raadets økonomiske og finansielle Kommissioner
samt fra Arbejdsgiverne og fra Arbejdernes Gruppe - ialt 29
Medlemmer for Tiden.

Begge de her nævnte ^{Kommissioner} har virket siden da og har
paa de aarlige Delegeretforsamlinger i Genève afgivet Beretning
om deres Virksomhed; men det er vist ikke for meget at sige,
at de saaledes opnaaede Resultater foreløbig har været uden
praktisk Betydning for Rustningernes Indskrænkning.

Som en Begyndelse tog man fat paa at undersøge Rust-
ningernes øjeblikkelige Tilstand for at skabe sig et ~~Konkret~~ Ud-
gangspunkt; men allerede her viste der sig store tekniske Van-
skeligheder ved Fastsættelsen af en almindelig Maalestok. Bud-
getterne i de krigsførende og i de andre Lande lod sig ikke
sammenligne, ligesom de overhovedet ikke var affattet ens i de
forskellige Lande. Forholdet mellem Moderlandets og Kolonier-
nes Militærudgifter var heller ikke let at stille op, og de
store Kurssvingninger spillede den største Rolle med Hensyn til
Valget af en sammenlignende Beregningsmaade.

Dertil rettede man en Henvendelse til Folkefor-
bundsmedlemmerne om at begrænse Militærbudgetterne i Aarene
1922 og 23 til ikke at overstige Militærudgifterne i 1921; men
i Betragtning af, at de med Fredstraktaternes Overholdelse for-
bundne Udgifter ikke skulde medregnes, maatte selv et imødekø-
mende Svar vel nok kunne siges at være af mindre Betydning paa
det Tidspunkt.

Endvidere foretog man en Række statistiske Under-
søgelser og Sammenligninger mellem Rustningerne i 1913 og 1921
samt endelig visse Forslag om Tilsyn med Handel med Vaaben og

Ammunition og den private Vaabenfabrikation.

Naar dertil endelig omtales, at man nedsatte en Blokadekommission, som skulde stille Forslag om Tvangsforanstaltninger over for en retsbrydende Stat, samt at man undersøgte Mulighederne for at rette en Henvendelse til Verdens Videnskabsmand om at ville offentliggøre deres Opdagelser med Hensyn til giftige Gasarter og lignende Emner, saaledes at deres Brug i fremtidige Krige gøres mindre sandsynlig - ja, saa er vi ogsaa færdige med Folkeforbundets Arbejde paa selve Afrustningsomraadet.

Intet af disse Spørgsmaal synes egentlig at kunne føre de forskellige Magter nærmere det satte Maal om Afrustning, og det viste sig endda inden for disse stærkt begrænsede Felter, at Arbejdet kun gjorde faa Fremskridt og ingen med praktiske og værdifulde Resultater.

Hertil er der jo ogsaa mange Aarsager."

Folkeforbundet var jo nyoprettet og krævede saaledes den fornødne Tid til Starten og til at overvinde de mere almindelige Børnesygdomme; men mest af alt maatte Amerikas Forenede Staters isolerede Holdning over for Forbundet svække enhver af dets Aktioner og berøve det enhver Mulighed for afgørende Succes i den nærmeste Fremtid.

Dertil kom Ruslands og Tysklands uvisse Skæbner.--

Disse Magter var ikke endnu fundne værdige til at optages som Medlemmer; men derfor kunde den store Opgave med Løsningen af Afrustningsspørgsmaalet alligevel ikke behandles ganske uden Forbindelse med disse Magters fremtidige Stilling.

Det er derfor ikke for meget at sige, at Spørgsmaalet om Rustningernes Indskrænkning befandt sig paa et hensygnende Stadium, da Rygterne om Indbydelsen til en Konference i Washington mellem de største Sømagter om Flaadernes Begrænsning pusede fornyet Liv i dette Spørgsmaal.

II. Washington-Konferencen.

Da en af Hovedsagerne til Folkeforbundets Magtesløshed over for Spørgsmaalet om Rustningernes Indskrænkninger - som anført - netop laa i Amerikas Forenede Staters "Holden sig udenfor", var det selvfølgelig af afgørende Betydning, at det næste Skridt mod Afrustningen netop *fortoges af* den Magt, der havde isoleret sig.

Tanken opstod allerede i December 1920, da Senator Borah stillede Forslag om "5 Aars Pause" i Flaaderustningerne og efterhaanden som den udformedes, viste der sig mere og mere Sympati for den fra de forskellige Stormagters Side. Selvfølgelig gik man fra Amerikas Forenede Staters Side forsigtigt til Værks - det var jo ikke rart at vise sig for ivrig paa et saadant Omraade, selv om man i Baghaanden havde Mr. Daniels Kæmpeflaadeprogram, der forudsagde en amerikansk Flaade, som den største i Verden. Mr. Daniels havde allerede betydet, at "De forenede Stater vilde anspænde al deres Energi og give deres Mænd og Penge til den Opgave at skabe uimodsigeligt den største Flaade i Verden."

Men da Interessen og Tilslutningen fra de øvrige Stormagters Side foreløbig og underhaanden var sikret, saa man det ogsaa siges, at Opgaven blev taget op paa et storstillet og overlegent - ja, nærmest "amerikansk" - Grundlag.

Det vil føre for langt at gennemgaa de talrige og meget interessante Facer fra Forhandlingerne før og under Konferencen i Washington. Det var jo ikke blot maritime Kredse, som Konferencen interesserede fra den Dag - selve Vaabenstillandsdagen i 1921 - da de mest betydende Mænd mødtes som Repræsentanter for deres Lande i Washington..

Man husker det imponerende Forslag, som de Forenede Stater fremsatte allerede den første Dag, saa overvældende i Retning af Indskrænkninger efter hele Verdenskrigens blomstrende Udvikling for Flaaderne, at man uvilkaarligt tænkte paa Afrustning - i alt Fald for Smaastaterne - og maaske allerede forudsaa sin egen Stillings Ophør.

Resultatet forelaa d.6' Februar 1922 i Form af forskellige Overenskomster, blandt hvilke den om Rustningernes Indskrænkning altid vil staa som den mest betydningsfulde.

Efter hvad jeg har erfaret vil Tidsskrift for Søve-
sen i den nærmeste Fremtid indeholde en Oversættelse af
Washington-Traktaten om Rustningernes Indskrænkning, og
d'Herrer vil derfor til den Tid faa Lejlighed til et
detailleret Studium af denne Traktat.

Et nøjere Kendskab til Traktaten er - om ikke af
andre Grunde - alene nødvendigt for enhver, der vil
følge med i Udviklingen indenfor de større Mariner i den
nærmeste Fremtid. Desuden er det for Tiden saa godt som
umuligt at aabne en Bog eller et Tidsskrift med maritimt
Indhold uden at træffe Artikler, der i en eller anden
Retning er inspirerede af Washinton-Traktatens Resultater.

Traktaten kan formentlig uden Overdrivelse siges at
være det første direkte Resultat med Hensyn til en frivil-
lig Indskrænkning af Rustningerne siden Verdenskrigen.

Rækkevidden af dens Betydning lader sig vel næppe
forudsige paa det nuværende Tidspunkt, hvor den end ikke
er traadt i Kraft; men en vis Betydning har den afholdte
Konferencen bestemt haft, og det kan i denne Forbindelse
have sin Interesse at gaa lidt nærmere ind paa Konferencen
Resultater - i første Linie selvfølgelig selve Traktat
ten om de sømilitære Rustningers Indskrænkning i Amerikas
Forenede Stater, England, Frankrig, Italien og Japan.

Traktaten raamer først og fremmest - saavel samlet
som individuelt - de fremtidige Kampskibe (capital-ships)
og Hangarskibe (aircraft-carriers).

Saaledes bestemmes der for de førstnævnte:

- 1.) en samlet Tonnagebegrænsning for enhver af de
kontraherende Magter, nemlig for:

U.S.A.	indtil	525000 Tons.
England	"	525000 "
Frankrig	"	175000 "
Italien	"	175000 "
Japan	"	315000 "

Altsaa de berømte nye Flaadeforholdstal :

5 - 5 - 3 - 1,75 - 1,75 .

Et særligt Afsnit fastsætter for hver Magt, hvilke Kampskibe der i Overensstemmelse hermed maa bibeholdes Amerikas og og tillader for Englands Vedkommende henholdsvis 2 Fuldførelser og 2 Nybygninger .

Endvidere er fastsat :

2.) En Begrænsning af de enkelte Kampskibes

Tonnage til indtil 35000 Tons
og Kanonkaliber " " 40,6 cm.

For Hangarskibe fastsættes følgende :

1.) en samlet Tonnagebegrænsning for enhver af de kontraherende Magter, nemlig for :

U.S.A.	indtil	135000	Tons.
England	"	135000	"
Frankrig	"	60000	"
Italien	"	60000	"
Japan	"	81000	"

dog anses al Tonnage af denne Type, som er under Bygning eller fuldført d. 12/11 - 1921, for værende af forsøgsmæssig Art og den kan erstattes indenfor de ~~NAA~~ givne nye Grænser.

2.) Endvidere fastsættes en Begrænsning af de enkelte Hangarskibes

Tonnage til indtil 27000 Tons.
og Kanonkaliber " " 20,3 cm.
og Kanonantal " 10, saafremt
Kaliberet ligger mellem 20,3 og 15,2 cm., og idet der ses hørt fra A.L.-Kanonner paa indtil 12,7 cm.

Saafernt der overhovedet ikke findes Kanoner paa over 15,2 cm. er Kanonantallet ^{begrænset.} ikke

3.) Der tillades dog Bygningen eller Ombygning-
en af indtil 2 Skibe á 33000 Tons for hver
af de kontraherende Magter .

Disse Skibe maa kun have ialt 8 Kano-
ner med et Kaliber paa mellem 15,2 og 20,3
cm.

Angaaende de svrige Krigsskibe (auxiliary-ships)
bestemmes, at de ikke maa være paa over 10000 Tons eller
have nogen Kanon med et Kaliber paa mere end 20,3 cm.

Dernæst bestemmes, at de Skibe, der skal udrangeres
ikke maa omdannes igen til Krigsskibe, samt
at Koffardiskibe ikke i Fredstid maa indrettes til
Bevæbning undtagen med Forstærkninger af Dæk til
Opstilling af indtil 15,2 cm. Kanoner.

Saafernt Krigsskibe bygges til en ikke-kontraherende
Magt, skal de alligevel være underkastede Traktatens Be-
grænsninger, og de maa paa ingen Maade anvendes af den
Magt, der bygger dem, selv om denne Magt kommer i Krig.

En Del af Traktaten er fra flere Sider bleven særlig
fremhævet, fordi den tillægges en ret stor Betydning for
"Stillehavs-Problemet". Der er nemlig desangaaende fast-
sat en Bevarelse af "status quo" vedrørende Befæstninger
og Flaadebaser i følgende Omraader :

- 1.) De Øbesiddelser, som Amerikas Forenede Stater nu
besidder eller herefter maa erhverve i Stillehavet
med Undtagelse af
 - a.) saadanne, som ligger ved Kysten af Amerikas
Forenede Stater, Alaska eller Panamakanalzonen,
derunder ikke indbefatter de Aleutiske Øer
 - og b.) Hawaierne.
- 2.) Hongkong og de Øbesiddelser, som det britiske
Rige nu besidder eller herefter maa erhverve i
Stillehavet. Øst for den 110 østlige Længdemeridia

med Undtagelse af

- a.) saadanne , der ligger ved Kanadas Kyst,
- b.) Australien og dertil hørende Omraader, og
- c.) Ny Zealand.

3.) De følgende Omraader og Besiddelser tilhørende Japan i Stillehavet, nemlig : Kurillerne, de Boninske Øer, Amami-Oshima, Loochooøerne, Formosa og Fiskerøerne samt alle Omraader eller Besiddelser i Stillehavet, som Japan herefter maatte erhverve.

Opretholdelsen af "status quo" i Henhold til ovenstaaende Forskrifter indbefatter, at ingen nye Befæstningsanlæg eller Flaadebaser maa oprettes i de nævnte Landomraader eller Besiddelser, at ingen Forholdsregler maa tages for at forøge de bestaaende sømilitære Hjelpe-midler til Istandsættelse og Vedligeholdelse af sømilitære Stridskræfter, og at ingen Forøgelse maa finde Sted i ovennævnte Omraaders og Besiddelsers Kystforsvar. Denne Begrensning udelukker imidlertid ikke saadanne Istandsættelser og Erstatning af slidte Vaaben og Materiel, som det er almindeligt ved sø- og landmilitære Anlæg i Fredstid.

Dernæst følger en Fortegnelse over de Kampskibe, der maa beholdes af de enkelte Magter samt nærmere Regler for den fremtidige Udrangering og Erstatning af disse Skibe

Kampskibe og Hangarskibe maa saaledes erstattes 20 Aar efter deres Fuldførelse, og Kølen til det nye Skib maa lægges 17 Aar efter dette Tidspunkt, idet dog intet Skib maa paabegyndes før 10 Aar efter d.12/11 -1921.

Der er derved fastsat en 10-aarig Hvileperiode, i hvilken ^{dog} Fab eller hændelig Ødelæggelse af saadanne Skibe berettiger til øjeblikkelig Erstatning.

Modernisering maa kun foretages til Forsvar mod Luft- og Undervandsbaadsangreb og i Form af "bulges" eller Beskyttelsesdæk, idet den samlede Tonnageforøgelse

herved dog kun maa være paa indtil 3000 Tons. pr. Skib.

Forandring i Sidepanser, i Kaliber, Antal eller Type for Hovedarmeringen, maa ikke foretages.

Tilslut bestemmes at Konferencen kan sammenkaldes for at drøfte mulige Andringer som Følge af forandrede Krav til den nationale Sikkerhed med Hensyn til Søforsvaret, og at en saadan Konference ialtfald skal afholdes efter 8 Aars Forløb.

Kommer en af Magterne i Krig, kan Traktaten opsiges for Krigsperioden, idet dog udrangerede Skibe og Skibe under Bygning til andre Magter ikke maa anvendes.

Traktaten forbliver i Kraft til d. 31/12 - 1936, og saafremt ingen Magt 2 Aar før denne Dato har ytret Ønske om dens Ophør, skal den automatisk løbe videre, indtil 2 Aar efter en saadan Meddelelse maatte være fremkommen.

Inden eet Aar fra den Dag paa hvilken en saadan Meddelelse om Opsigelse er givet, skal Magterne træde sammen til en ny Konference (om hele Traktatspørgsmaalet.

Som omtalt, opstod Tanken om at indlede en Aktion til Fordel for en Flaadebegrænsning mellem de 3 største - og til Dels rivaliserende - Sømagter efter Krigen i det amerikanske Senat, hvor Senator Borah benyttede Bevillings Finansloven som Paaskud til at rejse Spørgsmaalet.

Til at begynde med var der absolut ikke nogen større Stemning for Planen, og man ansaa den for et Indgrib i de Præsidenten tilkommende Rettigheder paa det udenrigspolitiske Omraade; men ved at stille selve Forslaget om en Reduktion af Flaaderne i de paafølgende 5 Aar som et Andringsforslag til selve Bevillingsloven, lykkedes det at rejse en Stemning stor nok til, at man ikke turde gaa mod den for ikke samtidig at vælte selve Loven.

Da Sagen dermed var tvungen frem, begyndte den ogsaa at vække Interesse, og da de indledende Følere tydede paa en vis Forstaaelse for Sagen i England, blev Konferencen hurtig en Kendsgerning.

Den indkaldtes da paa den berømte Vaabenstilstands^{dag} og alle de Allierede Stormagters fornemste Repræsentanter mødte op d. 11' November 1921 i Washington, hvor de først deltog i Cermonien til Ære for Amerikas Ækendte Soldat.

Se man først paa Ameriks Forenede Staters Stilling saa synes det i første Linie et næsten uforklarligt Offer paa Fredens Alter at stille et saa vidtgaaende Tilbud om Indskrænkning af den kempemæssige Flaade og at opgive Førerstillingen for at stille sig paa lige Fod med England. Men der var dog, ja man maa vel nok sige "selvfølgelig", meget vægtige Grunde ved Siden af Fredstanken til et saadant Skridt.

Først var der Ønsket om at bryde den fornyede engelsk-japanske Alliance, som jo mere og mere rettedes mod Amerika, og som blev anset for en Bom for de voksende amerikanske Interesser for Østens Marked.

Udtalelsen om at bygge Verdens mægtigste Flaade maatte jo mest af alt betyde et Slag i Ansigtet paa Englands gamle Herredømme paa Havet, og ved en saa udæskende Politik vilde man kun opnaa at føre de to andre Sæmagter yderligere sammen.

Dertil kom Panamakanalspørgsmaalet. De største og nyeste Kampskibe havde i Bredde naaet Maximum for Passage af Kanalens Dokporte, og da Kaprustningerne vilde medføre yderligere Udvækling af Kampskibene, vilde man komme i største Vanskeligheder med at bevare den strategisk nødvendige Forbindelsesvej mellem Atlanterhavet og Stillehavet.

Tanken om at bygge en ny Kanal havde nok været fremme, og Stedet er ogsaa valgt, idet man har sikret sig Retten til at bygge en Kanal i Nicaragua ved Grænsen til Costa Rica. De tekniske Vanskeligheder skal være ret ubetydelig og Panamakanalen giver allerede et godt Overskud, men da

Planen siges at kræve 1 Milliard Dollars, mener man -
altsaa selv i U.S.A. - ikke at vilde ofre en saadan
Sum foreløbig .

Amerikas Forenede Stater synes altsaa at have haft
flere Grunde til at nærme sig de øvrige Magter for at op-
naa en Overenskomst.

Ogsaa England kunde med Fordel gaa til Forhandlinger

Det var jo et sørgeligt Faktum, at Englands Flaade
var blevet overfløjet og vilde blive det i endnu højere
Grad , hvis Amerika fortsatte sine Nybygningsprogrammer.

Man havde helt ophørt med Bygningen af Kampskibe
og maatte vel ogsaa af Hensyn til den store Krigsgæld
betænke sig paa at styrte sig ud i en ny og kostbar Kappe-
strid med Amerika.

Dertil traadte Spørgsmaalet om den fremtidige Politik
mellem det britiske Rige og dets Dominions stærkere
og stærkere frem , og inden man fandt de nye Retnings-
linier, vilde det være vanskeligt at løse det vigtige
Spørgsmaal om Flaeden.

Det var vist ikke absolut afgjort, at hele det Bri-
tiske Rige og dets Dominions vilde staa samlet om en
Kaprustningspolitik mod Amerikas Forenede Stater, der
mere end nogen europæisk Magt stod som Forbillede for
mange af dem.

England var tvunget bort fra Overherredømmet paa
Søen og valgte derfor en Ligestilling med Amerikas Forene-
de Stater, stolende paa sine store og mangeaarige Erfa-
ringer og ikke mindst paa Personellet, der forventelig
vilde bevirke en reel Overlegenhed .

I Japan havde man benyttet Krigsaarene til at give
Flaaden det stærkt ønskede Opsving, og de store Krav paa
Europas Krigsfronter havde overladt Stillehavet til Japans
Omsorg.

Igennem en Alliance med England stod man stærk over
for Fremtiden og selv over for en voksende amerikansk
Flaade; men Konkurrencen vilde blive haard og kostbar

det var i alt Fald sikkert, mens indre Forhold vilde bringe voksende Krav om Økonomi.

Saafrømt man derfor kunde opnaa en Konference paa lige Fod med de øvrige indbuude Magter, vilde ogsaa Japan se sin Fordel heri.

Frankrig var oprindeligt ikke taget med paa Raad, og da dets Tonnage blev fastsat uden dets Deltagelse, følte det sig med Rette ydmyget.

Det var jo udelukkende de svære landmilitære Krav under Verdenskrigen, der havde tvunget Frankrig til at overlade England Broderparten af Søfronten paa Bekostning af den franske Flaades Udvikling.

Det var af største Betydning for Frankrig at komme med til Forhandlingerne for atter at gøre sin tabte Stillin som Sømagt gældende, men herfor maatte der ogsaa i første Omgang betales dyrt.

Italien blev som Frankrigs Nabo i Middelhavet samtidig draget med ind i Konferencen og opnaaede den absolut gunstige Ligestilling med Frankrig.

Det vigtigste Punkt som ikke opnaaedes paa Konferencen var en almindelig Tonnagebegrænsning - altsaa for alle Krigsskibstyper - .

Vel er Kampskibenes Betydning som de store Flaaders uundværlige Kærne lige saa stor som tidligere, og Begrænsningen af deres samlede Tonnage staar som et betydningsfuldt Resultat, men med Nordøens Ophør som Hovedkrigsskueplads, rykker de store Verdenshave frem som de fremtidige Krigsskuepladser.

Man maa ~~XXXXX~~ formentlig derfor mere indstille sig paa "raids" end paa den snævre Blokade, og de nye Typer vil udvikle sig som Krydsere og store, søgaaende Undervandsbaade med høj Fart, Aktionsradius, og sværest tilladte Armering.

Paa dette Felt lykkedes det altsaa ikke at komme til en Forstaaelse og at lade Fredsvillien faa Overhaand.

Frankrig fik Skylden derfor; men rent bortset fra at det franske Standpunkt er ganske forstaaelig, saa viste dog tillige de øvrige Magters Holdning *ingen* større Interesse for Indskrænkninger ud over de opnaaede.

De øvrige Magters Uvillie mod at forhandle med Frankrig om Kampskibstonnagespørgsmaalet, tvang det til at føje sig skønt det af Hensyn til sine 2 Søfronter ønskede at stilles ens med Japan (altsaa 315000 Tons) paa dette Felt. Til Gengæld mente man saa fra fransk Side at maatte staa fast paa sine Krav om større Tonnage for Undervandsbaade, og man fordrede samme Ubaadstonnage som England og Amerikas Forenede Stater, nemlig 90000 Tons.

Overfor en saadan fransk Ubaadspolitik mente England at måtte opstille Modvaaben, ikke blot Jagere men ogsaa Krydsere, og ogsaa Amerika og Japan støttede straks de engelske Synspunkter, medens Italien stillede sine Krav efter de franske.

Det franske Krav blev øjeblikkelig skarpt imødegaaet fra engelsk Side og blev mødt med Kravet om Undervandsbaadernes fuldstændige Afskaffelse, men Frankrig, der ansaa sig for svag med Hensyn til Kampskibe, stod fast paa sine Krav om en Undervandsbaadsstyrke, som de svages Vaaben til Selvforsvar.

Saaledes udløb Konferencen uden Resultater for disse for Fremtiden meget vigtige Krigsskibstyper.

Naar man derfor skal se paa Overenskomstens store Resultater - ikke som for et Aar siden i stum Forbauselse over, at der kunde naas saa vidt - men nu, da man har faaet et lille Begreb om, hvorledes Overenskomsten føres ud i Livet, ja, saa maa man jo absolut indrømme:

at Konferencen i Washington bragte de første virkelige Resultater, som Folkeforbundet ikke havde

magtet at føre igennem.

at alene en saa omfangsrig Begyndelse maa siges at være et Skridt i Retning mod den mellemfolkelige Forstaaelse

at en Begrensning af de største og kostbareste Flaadenheder selvfølgelig er en Dæmper paa Kaprustningerne og derved paa Krigsfaren.

men Vejen til Kaprustningernes Standsning -
for ikke at tale om Afrustning - er endnu lang og sikkert ogsaa blodig.

Overenskomsten er ratificeret af England, Ameriaks Forenede Stater, og Japan. Italien har vedtaget Loven om, at ratificere i Kamrene, og Kongens Underskrift lader kun vente paa sig paa Grund af den aldrig svigtende Troskab mod Frankrig.

Alt venter saaledes paa Frankrig og Bølgerne har gaaet højt i Senatets Udenrigsudvalg. Man var længe tilbøjelig til slet ikke at ratificere, da man følte sig meget ydmyget over Sidestillingen med Italien uden Hensyntagen til Fronterne mod Kanalen og Atlanterhavet.

I Betragtning af den økonomiske Stilling, der umuliggør større Kampskibsnybygninger i en lang Aarrække og for ikke at staa isoleret som den direkte Årsag til Overenskomstens Sammenbrud, vil man sikkert snart give Presidenten Bemyndigelse til at ratificere, idet der dog - saa vidt det synes at fremgaa af de sidste Dages Forhandlinger - vil blive taget følgende 2 Forbehold:

1.) Frankrig vil ikke binde sig til altid at gaa med til det nuværende Styrkeforhold, men da man vil blive bragt i et vanskeligt Forhold, hvis man i 1934 anmelder Traktatens Ophør, uden hvilken den skulde fortsættes, saa foreslaas § om den automatiske Forlængelse ændret saaledes, at Traktaten kun varer til 31/12 - 1936, og at der i alle Tilfælde skal finde nye Forhandlinger Sted forinden om en mulig Forlængelse.

2) Frankrig mener at maatte tage Forbehold med Hensyn til Tysklands Opfyldelse af Versaillestraktaten. Hvis franske Forholdsregler anses for nødvendige i Forbindelse hermed, betinger man sig Retten til at handle - ogsaa ud over Washington-Aftalerne.

Som man vil se, drejer det sig om betydningsfulde, men set med franske Øjne ogsaa let forstaaelige Forbehold.

---000---

For at vise en oprigtig Interesse for de nye Aftaler gik man straks i Gang med at bekendtgøre store Nedskæringer og Udrangeringer baade i England, i Amerikas Forenede Stater og i Japan; men det synes foreløbigt noget vanskeligt at bedømme dette Arbejdes Udstrækning, for samtidig med nye, højtidelige Bekendtgørelser om egne Foranstaltninger udsender alle 3 Parter fra Tid til anden Sammenligninger og Beretninger, der giver det Udseendet af, at de andre Parter endnu ikke har gjort Alvor af at desarmere andet end i Forvejen udrangeret Materiel.

Naa, Traktaten træder jo først i Kraft, naar alle de interesserede Parter har ratificeret, og der er følgelig heller ingen traktatmæssig Forpligtigelse til at begynde *evindlig*.

Alt i alt synes dog Traktaten ikke at have hidført det vigtigste Resultat, nemlig Kaprustningernes Ophør.

Ganske vist har man forladt de tidligere fulgte Veje, hvor man i Retning af Skibs- og Kanonkonstruktion forsøgte at samle større og større offensiv og defensiv Kraft i samme Enhed. Men er der ikke allerede slaaet ind paa nye Veje, hvor Kaprustningerne kan fortsættes med fornyet Styrke?

Inden for de tilladte Rammer for Kampskibe og Hangarskibe samt ubegrænset for de øvrige Skibstyper vil de tekniske Fremskridt udvikle sig med samme Fart - om fornødent blot paa nye Felter.

Og Personellet - saavel af Linien som af Reserven - vil stadig kappes om at staa paa Højde med Udviklingen og de øjeblikkelige Krav.

Den for Afrustningsproblemet saa nødvendige Fredsvillie synes ikke at have haft det store Ord i Washington.

III. Planerne efter Washington-Konferencen.

Washington-Traktaten blev ikke mindst af Folkeforbundet hilset med Glæde, for den byggede en Bro mellem Amerikas Forenede Stater og Forbundet paa det Felt, hvor man nærmest var kørt fast, og man anede pludseligt Muligheder for at komme ind paa mere bandede Veje med Afrustningsspørgsmaalet.

Den midlertidige, blandede Kommission tog straks Sagen op paa det i Washington skabte Grundlag, og allerede i Løbet af Sommeren 1922 forelaa der fra 3 forskellige Sider et Forslag til Washington-Traktatens Udvidelse til ogsaa at gælde for de ikke kontraherende Magter, der er Medlemmer af Folkeforbundet.

De 3 Forslag var udarbejdede af:

- 1) den engelske Admiral Segrave, der var Medlem af saavel den faste, raadgivende som af den midlertidige, blandede Kommission;
- 2) den italienske Diplomat Marquis de Saluzzo, der var Medlem af den midlertidige, blandede Kommission og
- 3) den franske Oberstløjtnant Réquin, der var Medlem af den faste, raadgivende Kommission.

Om alle 3 Forslag gælder det, at de er udarbejdede i nøje Tilknytning til Washington-Traktaten og kun paa enkelte Punkter indeholder Afvigelser fra hinanden vedrørende Hovedpunkterne. De giver derfor ikke særlig Anledning til en længere Omtale, saa meget mindre ~~for~~ fordi de straks blev taget under Behandling af en maritim Underkommission, der samarbejdede dem til et Fællesforslag.

Det af Admiral Segrave udarbejdede Forslag maa vist nok siges at have været af størst Værdi og i Formen mest i Lighed med selve Washington-Traktaten, og det er sikkert ogsaa derfor, at man nu og da hører det endelige Fællesforslag benævnt Admiral Segrave's Forslag, skønt dette altsaa ikke er helt nøjagtigt.

Føllesforslaget blev derpaa godkendt af den midlertidige, blandede Kommission og af denne forelagt Delegeretforsamlingen i September f.A.

Det er derefter blevet tilstillet de forskellige Regeringer til Overvejelse - ogsaa den danske - og er bestemt til at danne Grundlaget for Forhandlingerne paa den af Folkeforbundet indvarslede Konference i Genève, som skal behandle Spørgsmaalet om en Udvidelse af de i Washington-Traktaten indeholdte Principper til ogsaa at gælde for de Magter, som ikke har undertegnet nævnte Traktat.

Forslaget vil formentlig saaledes faa foreget Interesse i den nærmeste Fremtid, og jeg skal derfor gaa over til en Omtale af det i Forbindelse med selve Washington-Traktaten og med Henblik paa de særlige Punkter, som berører vore Forhold.

Af Washington-Traktatens Hovedprincipper er "status quo"-Styrkeforholdene pr 12/11 1921 ogsaa lagt til Grund for den samlede Tonnageberegning for de Magters "capital ships", som behandles i Forslaget.

En saadan Beregningsmaade viser sig mindre praktisk og anvendelig over for de mindre Flaader, hvilket jeg skal komme tilbage til senere.

For følgende Magter er der stillet direkte Forslag om en fremtidig Tonnageberegning for "capital ships" - altsaa Skibe paa over 10000 Tons eller med en Kanon, hvis Kaliber er over 20,3 cm:

Argentina:	81.000. Tons,	Danmark:	13.000. Tons,
Brasilien:	45.000. " ,	Norge:	16.000. " ,
Chile:	35.000. " ,	Sverige:	62.000. " ,
Spanien:	81.000. " ,	Nederlande:	26.000. " ,
Grækenland:	36.000. " ,		

Med Hensyn til de sydamerikanske Stater udtales det dog, at der skønnes Anledning til at give disse Stater lige stor Tonnage, forudsat at den kommer til at ligge under 80.000. Tons for hver.

Man mener altsaa at kunne gaa med til en Fordobling af Brasiliens og Chiles nuværende Tonnage for at skabe et Grundlag for Lighedsprincippet mellem de 3 store sydamerikanske Stater; men det maa dog forekomme os andre at være et temmelig besynderligt Udslag af en Begrænsningspolitik.

Hangarskibstonnagen er foreslaaet til $\frac{1}{3}$ af den netop omtalte samlede Tonnage for "capital ships", medens Begrænsningen for de enkelte Skibe og deres Kanoner nøje følger Washington-Traktatens Forskrifter.

Medens Washington-Traktaten med Hensyn til den samlede Tonnage ikke alene kræver en Begrænsning i Fremtiden, men tillige en øjeblikkelig Indskrænkning i Form af Desarmering og Tilintetgørelse af et større Antal Kampskibe,

X saa omfatter det omhandlede Fællesforslag^{Kun} det første Krav om en fremtidig Begrænsning. Dette skyldes, at de i Forslaget anførte Magter kun raader over et meget begrænset Antal "capital ships", hvorfor en øjeblikkelig Reduktion eller en følelig Desarmering næppe vil være gennemførlig.

Princippet om en 10-aarig Hvileperiode i Byggeriet af de store Skibe er medtaget i ~~saane/Form/som~~ uændret Form-

De saakaldte "capital ships" - altsaa Skibe paa over 10000 Tons eller med en Kanon, hvis Kaliber er over 20,3 cm - som anført - enestemmende for de interesserede Staters Tonnagebegrænsning; herved inddrages ~~70%~~ ialt 50 Skibe under Forslagets Bestemmelser og sidestilles med de af Washington-Traktaten ramte Skibe af Kampskibstypen. En nøjere Betragtning af disse 50 Skibe vil imidlertid hurtigt overtøye om, at kun de 10 med blot nogenlunde Rimelighed henhører under Betegnelsen "capital ships", idet det jo drejer sig om en Sidestilling med de 5 Stormagtsflaaders største Kampskibe.

De 10 nævnte Skibe er saaledes:

	Navn:	Deplacement:	Armering:	Fuldført:
<u>Argentina:</u>	Moreno	27.940 Tons	12 Stk. 30,5 cm	1914
	Rivadavia	27.940 "	12 " 30,5 "	1914
<u>Brasilien:</u>	Minas Geraes	19.200 "	12 " 30,5 "	1910
	Sao-Paulo	19.200 "	12 " 30,5 "	1910
<u>Chile:</u>	Almirante Latorre	28.000 "	10 " 35,6 "	1914
<u>Spanien:</u>	Jaime I	15.700 "	8 " 30,5 "	1920
	Alfonse XIII	15.452 "	8 " 30,5 "	1915
	España	15.452 "	8 " 30,5 "	1914
<u>Grækenland:</u>	Kilkis	13.000 "	4 " 30,5 "	1908
	Lemnos	13.000 "	4 " 30,5 "	1908

De i Forslaget medtagne øvrige 40 Skibe maa i denne Forbindelse anses for absolut ukvalificerede til Betegnelsen "capital ship".

Ser man saaledes f. Eks. paa de danske Skibe, som Forslaget medtager, saa drejer det sig om:

Orlogsskibet	"Peder Skram"	med	3,740 Tons,
"	"	"Olfert Fischer"	3,642 "
"	"	"Herluf Trolle"	3,592 "
"	"	"Skjold"	2,165 "

I alt 13,139 Tons

og i Tilknøytning hertil er den samlede Tonnage for de saakaldte "capital ships" ansat til indtil 13,000 Tons i Fremtiden.

Naar "Skjold" er fundet værdigt til at medtages, saa skyldes det altsaa ene og alene de forældede 24 cm Kanon, og i alt Fald maa Forslagets Virkning synes noget rigoristisk i dette Tilfælde, hvilket ikke formindskes derved, at "Skjold" først maa erstattes efter d. 12/11 1931, altsaa naar det er 35 Aar gammelt.

Forslagets Anvendelighed for vore Forhold - hvis det da skal have nogen Betydning - svækkes jo ogsaa væsentligt derved, at vort nyeste Skib "Niels Juel" ikke er medregnet, fordi det hverken paa Grund af Deplacement (4100 Tons) eller Artilleriarmering (15 cm Kanoner) kan komme i Betragtning som "capital ship".

Vedrørende den samlede Tonnage maadet i alt Fald haabes, at denne i den eventuelle Traktat vil blive fastsat til

18,000 Tons, idet den derved bringes i Overensstemmelse med den nye Søvarnsordnings Bestemmelser.

Da Norge er tildelt 16,000 Tons og Sverige " 62,000 " maa det ogsaa af denne Grund synes retfærdigt at lade Danmark komme højere op med den samlede tilladte Tonnage. I øvrigt maa det siges, at Tonnageberegningens Vilkaarlighed fremhæves derved, at Norge, hvis Skibe alle er over den i Forslaget fastsatte Aldersgrænse, 29 Aar, alene ved Hjælp af disse Skibe opnaar en højere Tonnage end Danmark.

Ja, der kunde yderligere fremhæves adskillige Punkter, som gør Forslaget uegnet for de mindre Mariner, men det maa jo huskes, at det her kun drejer sig om et Forhandlingsgrundlag.

Af væsentlig Betydning for hele Spørgsmaalets endelige Løsning er der især to Forhold, som jeg nærmere skal omtale i korte Træk.

For det første maa man fastsætte paa et helt nyt Grundlag den Tonnage, som fremtidigt skal tillades for de Magter, som ikke eksisterede før Verdenskrigen. I saadanne Tilfælde maa især de geografiske Forhold og de nationale Krav være afgørende; men i alle Tilfælde faar en mulig Afgørelse ogsaa stor Betydning for de øvrige Magter derved, at der indføres en ganske ny Faktor.

Dertil kommer de Magters Stilling, som ikke er optaget i Folkeforbundet. Om de vil blive opfordrede til at deltage i den kommende Konference er uvist. Tanken har været fremme, men er ikke ført videre af Forbundsraadet. Rusland har allerede erklæret sig villigt til at sende Repræsentanter, og det er i det hele taget udelukket, at Sagen kan løses endeligt og paa en betryggende Maade uden saavel Ruslands som ogsaa Tysklands Deltagelse.

Tyskland har jo ganske vist Versailles Traktatens Bestemmelser at overholde; men at disse ikke udelukkende betyder en Svækkelse sammenlignet med de Magter, som eventuelt vilde blive Forslagets Bestemmelser underkastede, vil fremgaa af følgende:

1) De nuværende tyske Kampskibe er løbet af Stabelen i Aarene 1902-06, og da de kan erstattes efter en 20 aars rig Periode, kan dette ske allerede i Løbet af de nærmeste Aar, idet de ikke er underkastede Forslagets 10 Aars Hvileperiode indtil 1931.

2) Erstatningsdatoen er for de tyske Skibe regnet fra Stabelafbningsdatoen, medens Traktatforslaget regner fra Fuldførelsesdatoen.

Især for de mindre Mariner kan der heri ligge en meget betydelig Forskel.

3) Versailles Traktaten sætter ingen Begrænsninger for de tyske Skibes Artilleriarmering.

4) Tyskland har Retten til og raader i Øjeblikket ogsaa over en Reserve - Kampskibene "Lhothringen" og "Preussen" - hvilket er af den største Betydning i Tilfælde af Skibstab eller under truende Forhold og Krig. Traktatforslaget kræver derefter imod, at alle Skibe, ud over de i Forslaget tilladte, bringes i en saadan Tilstand, at de ikke fremtidigt kan anvendes i Krigsøjemed.

En nærmere Gennemgang af det af Folkeforbundet opstillede Forslag synes saaledes at rejse en Del Indvendinger. Forslaget regner i alt for høj en Grad med Stormagtsflaader uden samtidigt at være saa elastisk, at det kan anvendes overfor de mindre Flaader.

En afgjort Svækkelse af Forslaget ligger i Øjeblikket deri, at selve Washington Traktaten endnu ikke er traadt i Kraft; men denne Hindring lader sig formentlig i Tide bringe af Vejen.

Det er for tidligt at spaa noget om Konferencens Mu-

ligheder; men bortset herfra vil det altid have sin Interesse at faa Spørgsmaalet frem til Behandling mellem de forskellige Magter - dennegang ikke blot de 5 Stormagter - om ikke andet vil man muligvis ved Hjælp af en saadan Konference kunne skabe et nyt og solidere Grundlag for videre Forhandlinger, end der i Øjeblikket synes at foreligge.

Belært af Frankrigs vanskelige Stilling i Washington bør selv de mindre Magter følge med i Tide. En nok saa ubetydelig Ændring kan ofte møde haardnakket Modstand og vise sig uigennemførlig, hvis det rette Øjeblik ikke udnyttes.

---000---

Ogsaa uden for Folkeforbundet har der været Interesse for at fortsætte Arbejdet med at bringe Rustningerne nedad.

Saaledes har der atter været Røre i Senatet i Amerikas Forenede Stater angaaende dette Spørgsmaal, idet der fra enkelt Side er ytret Ønske om Indkaldelsen af en ny Konference for at opnaa en samlet Tonnagebegrænsning for alle Krigskibe - altsaa ogsaa de Typer, om hvilke der ikke opnaaedes Enighed ifjor.

Om Tidspunktet allerede er inde til saadanne Forhandlinger, er vist mere end tvivlsomt. Der er intet sket, som kan berettige til at formene, at de ifjor konstaterede store Mod sætninger skulde være fjernede. Nej, der er langt mere Grund til at tro, at de forskellige Magters Interesser divergerer saa meget paa dette Punkt, at en for alle tilfredsstillende Løsning er udelukket. Nye Forsøg vil da kun skabe nye Misforstaaelser og Kløfter.

Spørgsmaalet om Begrænsningen af de militære Udgifter er ligeledes fremme paa den 5. Pan-Amerikanske Kongres, som netop afholdes i disse Dage i Santiago i Chile, og Folkeforbundet har specielt af Hensyn til denne Kongres udskudt den indvarslede Konference i Genève, indtil Resultaterne foreligger fra Santiago.

---00000---

Hvis man nu tilslut stiller sig det vigtige Spørgsmaal, om det overhovedet bærer i Retning af en almindelig Afrustning, eller om der stadig vil blive fortsat - muligvis ad nye Veje - paa Kaprustningerne, ja, saa vil der først og fremmest være Grund til at se paa det eneste foreliggende positive Resultat, nemlig Washington-~~Traktaten~~^{Konventionen} og dens ~~Bestemmelser~~^{Resultater}.

X

I Englands Forslag om U-baadenes fuldstændige Afskaffelse som Krigsvaaben ser man det eneste Forsøg paa en direkte Afrustning - ganske vist begrænset til en bestemt Type; men Forslaget opnaede jo ikke nogen gunstig Skæbne.

I nøje Tilknytning til Indskrænkningerne og Begrænsningerne af Kampskibstonnagen opdukkede der nye og omfattende Krav med Hensyn til Krydsere, Jagere og søgænde U-baade.

Ledemotivet til Traktaten var ikke et uimodstaaeligt og almindeligt Ønske om at rykke den varige Fred ~~højere~~ og mellemfolkelige Forstaaelse nærmere; men en politisk Manøvre, der bragte de kolossale Krigsudgifter ned paa et overkommeligt Niveau.

Den nye marinepolitiske Situation havde givet de største Sømagter et Overskud af Kampskibe, og dette Overskud blev ofret paa Fredsideens Alter under Udfoldelsen af de mest opsigtsvækkende Reklamer.

Afrustningstanken er blevet benyttet fra forskellig Side og med modsatte Formaal; men hverken dens Tilhængere eller dens Modstandere kan siges at have baaret Sejren hjem i denne Omgang, og det står derfor til Fremtiden at besvare Spørgsmaalet:

Afrustning eller Kaprustning.

Land or Ship's Name	Year at Hadden	Normal Depth = meters	Arriving.
Argentina			
Moreno	1911	27 940	} Area 12-30,5 cm / 450; 12-15,2 cm / 450; 16-10,2 cm / 450 4-4,7 cm
Rivadavia	1911	27 940	
Garibaldi	1895	6 840	} Area: 2-25,4 cm / 440; 10-15,2 cm / 440 by 6-12 cm / 440
General Belgrano	1894	6 840	
Pütyredon	1897	6 840	} Area: 2-24 cm / 435; 4-12 cm / 440 6-4,7 cm.
Independencia	1891	2 300	
Libertad	1890	2 300	
		81 000	
Brasilien.			
Minas Geraes (10)	1908	19 200	} Area 12-30,5 cm / 445; 22-12 cm / 450; 8-4,7 cm + 2 7,6 cm AL
Sao Paulo (10)	1909	19 200	
Rodoro	1898	3 162	} Area: 2-24 cm / 445; 4-12 cm / 450; 4-5,7 cm
Floriano	1899	3 162	
		44 724	
Chile.			
Amirante Larotche	1913	28 000	} 10-35,6 cm; 14-15,2 cm; 2-7,6 AL; 4-4,7 cm. 4-24 cm / 435; 8-12 cm / 445; 10-5,7 cm; 4-4,7 cm.
Capitan Prat	1890	6 902	
		34 902	
Danmark.			
Admiral Skroem	1908	3 740	} 2-24 cm, 4-15 cm, 10-7,5 cm
Oluf Fiercher	1903	3 642	
Hortaf Frode	1899	3 592	} 2-24 cm, 4-15 cm, 6-7,5 cm, 2-5,7
Skjold	1896	2 165	
		13 139	
Spanien.			
Yaine I	1914	15 700	} Area: 8-30,5 cm / 450; 20-10,2 cm / 450; 2-4,7 cm
Alfonso XIII	1913	15 452	
Espana	1912	15 452	} 2-18 cm; 8-14 cm, 4-10,7; 10-5,7 cm; 8-3,7 cm.
Carlos V	1895	9 903	
Pelayo	1887	9 733	} 2-32 cm, 2-28 cm, 9-14 cm, 12-5,7 cm, 9-3,7 cm. } Area: 2-24 cm / 440; 8-14 cm / 440; 8-5,7 cm; 10-3,7 cm.
Princesa de Asturias	1896	7 427	
Cataluña	1900	7 405	
		81 072	
Grönland			
Kilbis	1905	13 000	} Area: 4-30,5 cm / 445; 8-20,7 cm / 445; 8-17,8 cm / 445
Lemnos	1905	13 000	
Georgios Averoff	1910	9 960	} 12-7,6 cm; 6-5,7 cm; 4-3,7 cm 4-23,8 cm; 8-19 cm; 16-7,6 cm
		35 960	
Norge			
Eidsvold	1900	4 166	} 2-21 cm; 6-15 cm; 8-7,6 cm; 2-4,7 cm
Norge	1900	4 166	
Harald Haarfagre	1897	3 858	} 2-21 cm; 6-15 cm, 6-7,6 cm; 2-4,7 cm, 8-3,7 cm
Nordenskyöld	1897	3 858	
		16 048	

Holland			
De Zeven Provinciën	1909	6 410	2-28cm, 4-15cm, 10-7,5cm, 4-3,7cm
Staten Koninkrijks Romp.	1904	5 210	2-24cm, 4-15cm, 8-7,5cm, 4-3,7cm
Herzog Hendriek	1902	5 002	} 2-24cm, 6-15cm, 4-7,5cm, 4-3,7cm.
de Rijnster	1901	5 002	
Jakob van Heemskerck	1906	4 920	2-24cm, 6-15cm, 6-7,5cm, 4-3,7cm
		26 550	

Sveerig			
Drottning Victoria	1917	7 500	} 4-28cm, 8-15cm, 6-7,6cm, 2-5,7cm
Gustaf V.	1918	7 500	
Sverige	1915	6 990	
Oscar II	1906	4 584	2-21cm, 8-15cm, 10-5,7cm
Manligheten	1903	3 779	} 2-21cm, 1-15cm, 10-5,7cm
Könpligheten	1902	3 779	
Wasa	1901	3 686	
Odén	1896	3 656	2-25,4cm, 6-12cm, 8-4,7cm, 2-3,7cm
Nord	1898	3 642	} 2-25,4cm, 6-12cm, 8-5,7cm,
Thor	1898	3 632	
Aran	1902	3 592	2-21cm, 1-15,2cm, 10-5,7cm
Dristigheten	1900	3 563	2-21cm, 6-15,2cm, 10-5,7cm
Gota	1889	3 340	} 1-21cm, 7-15,2cm, 9-5,7cm
Thule	1893	3 253	
		62 496	